

WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, 9 czerwca 2022 r.

WNP-I.0552.22.2022.RM

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie**

ul. Jasna 2/4
00 – 013 Warszawa

za pośrednictwem

Miasta Podkowa Leśna

Skarżący: Wojewoda Mazowiecki
pl. Bankowy 3/5
00 – 950 Warszawa

Strona przeciwna: Miasto Podkowa Leśna
ul. Akacjowa 39/41
05 - 807 Podkowa Leśna

1. *Wolne od opłat sądowych na mocy art. 100 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2022 r. poz. 559 z późn. zm.).*
2. *Wojewoda Mazowiecki, jako organ nie zalicza się do kategorii podmiotów, określonych w art. 46 § 2 pkt 1 lit. c ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r. poz. 329) a zatem nie posiada numeru REGON, nie ma również nadanego numeru w innym rejestrze lub ewidencji, a także nie został mu nadany numer identyfikacji podatkowej (NIP).*

SKARGA

Wojewody Mazowieckiego na uchwałę Nr 84/XIX/2008 Rady Miasta Podkowy Leśnej z dnia 26 czerwca 2008 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta-Ogrodu Podkowa Leśna.

Zaskarżonej uchwale zarzucam naruszenie przepisów art. 7 ust. 1 i ust. 2 pkt 5 ustawy z 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266. Nr 49, poz. 464, z 2005 r. Nr 175, poz. 1462, z 2006 r. Nr 12, poz. 63, z 2007 r. Nr 75, poz. 493, Nr 80, poz. 541,

Nr 191, poz. 1374), w związku z art. 15 ust. 1, art. 17 pkt 8 i art. 28 ust. 1 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717, z 2004 r. Nr 6, poz. 41, Nr 141, poz. 1492, z 2005 r. Nr 113, poz. 954, Nr 130, poz. 1087, z 2006 r. Nr 45, poz. 319, Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 127, poz. 880), zwanej dalej „ustawą o p.z.p.”, poprzez brak uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, **dla działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 127, z obrębu 0005**, położonej w mieście Podkowa Leśna, objętej ww. planem miejscowym, oraz na podstawie art. 93 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, w związku z art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., wnoszę o:

- 1. stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały, w części tekstowej i graficznej, w odniesieniu do działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 127, z obrębu 0005, położonej w mieście Podkowa Leśna w granicach terenu oznaczonego symbolem 86ML;**
- 2. zasądzenie na rzecz Wojewody Mazowieckiego kosztów postępowania według norm przepisanych.**

Uzasadnienie

Na sesji 26 czerwca 2008 r. Rada Miasta Podkowa Leśna podjęła uchwałę Nr 84/XIX/2008 Rady Miasta Podkowy Leśnej w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta-Ogrodu Podkowa Leśna.

Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5, art. 40 ust.1, art. 41 ust. 1 i art. 42 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym oraz art. 20 ust.1, art. 29 i art. 85 ust. 2 ustawy o p.z.p.

Organ nadzoru zobowiązany jest do badania zgodności uchwały ze stanem prawnym obowiązującym w dacie podjęcia przez radę gminy uchwały i w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa, do podjęcia interwencji, stosownej do posiadanych kompetencji w tym zakresie.

Zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p., podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie.

Stosownie do zapisów art. 14 ust. 8 ustawy o p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego uchwalanym przez organ stanowiący gminy, tj. radę gminy. Artykuł 94 Konstytucji RP stanowi, iż organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych

w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów, a zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego określa ustawa. W przypadku aktów prawa miejscowego z zakresu planowania przestrzennego, tj. w odniesieniu do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, regulację zasad i trybu ich sporządzania określa ustawa o p.z.p.

Z dyspozycji art. 3 ust. 1 ustawy o p.z.p., wynika, że kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzeniem aktu planistycznego, a więc jego zawartością (część tekstowa, graficzna). Zawartość aktu planistycznego określona została w art. 15 ustawy o p.z.p.

Jedną z podstawowych zasad sporządzania planu miejscowego ustawodawca uregulował w art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p., zgodnie z którym, wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem.

Ustawa o p.z.p., zgodnie z dyspozycją art. 1 ust. 1, określa m.in. zasady kształtowania polityki przestrzennej przez jednostki samorządu terytorialnego i organy administracji rządowej oraz zakres i sposoby postępowania w sprawach przeznaczenia terenów na określone cele oraz ustalenia zasad ich zagospodarowania i zabudowy, przyjmując ład przestrzenny i zrównoważony rozwój za podstawę tych działań.

Z kolei tryb uchwalenia planu, określony w art. 17 ustawy o p.z.p., odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych, określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (poprzez składanie wniosków i uwag) i pośrednio do kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień. W szczególności zgodnie z art. 17 pkt 8 organ wykonawczy gminy uzyskuje zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne.

Biorąc pod uwagę przytoczone powyżej przepisy ustawy o p.z.p. oraz biorąc pod uwagę fakt, iż w odniesieniu do obszaru objętego planem miejscowym, stwierdzono występowanie gruntów ewidencyjnie leśnych, jednoznacznie wskazać należy, że w związku z dyspozycją art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p. zastosowanie znajdzie przepis art. 7 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 i 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych

i leśnych, z którego wynika, że wszystkie grunty leśne, dla których ustalono w planie miejscowym przeznaczenie inne niż leśne, wymagają uzyskania zgody właściwych organów na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne.

W myśl ww. przepisów grunty leśne stanowiące własność Skarbu Państwa – wymagają uzyskania zgody Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa lub upoważnionej przez niego osoby, zaś pozostałe grunty leśne – wymagają uzyskania zgody marszałka województwa wyrażanej po uzyskaniu opinii izby rolniczej.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, gruntami leśnymi są grunty: określone jako lasy w przepisach o lasach, zrehabilitowane dla potrzeb gospodarki leśnej oraz grunty pod drogami dojazdowymi do gruntów leśnych.

Z kolei stosownie do art. 3 ustawy z 28 września 1991 r. o lasach (Dz.U. z 2005 r. Nr 45, poz. 435 Nr 157, poz. 1315, Nr 167, poz. 1399, Nr 175, poz. 1460, poz. 1462, z 2016 r. Nr 227, poz. 1658, Nr 245, poz. 1775, z 2007 r. Nr 59, poz. 405, Nr 64, poz. 427, Nr 181, poz. 1286), lasem jest grunt:

- o zwartej powierzchni co najmniej 0,10 ha, pokryty roślinnością leśną (uprawami leśnymi) - drzewami i krzewami oraz runem leśnym - lub przejściowo jej pozbawiony: przeznaczony do produkcji leśnej lub stanowiący rezerwat przyrody lub wchodzący w skład parku narodowego albo wpisany do rejestru zabytków;
- związany z gospodarką leśną, zajęty pod wykorzystywane dla potrzeb gospodarki leśnej: budynki i budowle, urządzenia melioracji wodnych, linie podziału przestrzennego lasu, drogi leśne, tereny pod liniami energetycznymi, szkółki leśne, miejsca składowania drewna, a także wykorzystywany na parkingi leśne i urządzenia turystyczne.

Skoro zatem ustawodawca, wskazuje na wymóg uwzględnienia w planowaniu przestrzennym ochrony gruntów leśnych to konkretyzację tej normy odnaleźć możemy w art. 3 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, zgodnie z którym ochrona gruntów leśnych polega na: ograniczeniu przeznaczenia ich na cele nieleśne lub nierolnicze; zapobieganiu procesom degradacji i dewastacji gruntów leśnych oraz szkodom w drzewostanach i produkcji leśnej, powstającym wskutek działalności nieleśnej i ruchów masowych ziemi; przywracaniu wartości użytkowej gruntom, które utraciły charakter gruntów leśnych wskutek działalności nieleśnej; poprawianiu ich wartości użytkowej oraz zapobieganiu obniżania ich produktywności oraz ograniczaniu zmian naturalnego ukształtowania powierzchni ziemi.

Definicję zmiany przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne zawiera również art. 4 pkt 6 ww. ustawy, zgodnie z którym, przez przeznaczenie gruntów na cele nieleśne – rozumie się przez to ustalenie innego niż leśny sposobu użytkowania gruntów leśnych.

Stosownie zaś do dyspozycji art. 7 ust. 1 ww. ustawy, przeznaczenie gruntów leśnych na cele nieleśne, a więc określenie innego niż leśny sposobu użytkowania gruntów leśnych, wymagające zgody, o której mowa w ust. 2 tego artykułu, może być dokonane jedynie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego sporządzonym w trybie określonym w przepisach ustawy o p.z.p.

Z kolei w art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych wymieniono rodzaje gruntów, których przeznaczenie na cele nieleśne wymaga zgody, jak również określono organy właściwe do wyrażenia takiej zgody. Przepisy te tworzą zatem normę prawną regulującą przeznaczenie gruntów leśnych na cele nieleśne. Przepis art. 7 ust. 1 tej ustawy stanowi odzwierciedlenie ogólnej zasady, że jeśli przeznaczenie gruntów leśnych na cele nieleśne wymaga zgody właściwego organu administracji, to taka zmiana przeznaczenia może nastąpić jedynie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego sporządzonym w określonym trybie. Zatem z przepisu tego wynika *expressis verbis*, że przeznaczenie gruntów leśnych na cele nieleśne poza miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego nie jest możliwe.

Skarżący wskazuje, że zgoda na przeznaczenie gruntu leśnego na cele nieleśne wydawana na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 2 i 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych ma charakter decyzji administracyjnej, o której mowa w art. 104 § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z 2001 Nr 49, poz. 509, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 Nr 169, poz. 138, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188, Nr 170, poz. 1660 z 2004 r. Nr 162, poz. 1692 z 2005 r. Nr 64, poz. 565, Nr 78, poz. 682, Nr 181, poz. 1524.), zwanej dalej: „k.p.a.” Stanowisko takie w odniesieniu do zmiany przeznaczenia gruntu rolnego na cel nierolniczy, z szerokim przedstawieniem poglądów w tej kwestii, zajął NSA w uchwale z 25 listopada 2013 r. w sprawie sygn. akt II OPS 1/13, przy czym ma ono zastosowanie również do dokonywania zmiany przeznaczenia na cele nieleśne, bowiem sam tryb zmiany przeznaczenia gruntu leśnego na cel nieleśny, jest tożsamy z trybem zmiany przeznaczenia gruntu rolnego na cel nierolniczy i nieleśny. Ponadto w orzecznictwie wprost wskazano, że zgoda na zmianę przeznaczenia gruntu leśnego na cel nieleśny następuje w formie decyzji administracyjnej, o której mowa w art. 104 § 1 k.p.a. (tak: uchwała NSA z 29 listopada 2010 r., w sprawie sygn. akt II OPS 1/10; wyrok NSA z 24 listopada 1999 r., w sprawie sygn. akt II SA 995/99.)

Skoro zatem zgoda właściwego organu administracji na przeznaczenie gruntu leśnego na cele nieleśne jest decyzją administracyjną, to raz udzielona obowiązuje, chyba że została w trybie prawem przewidzianym, uchylona, zmieniona lub stwierdzono jej nieważność (art. 16 § 1 k.p.a.), a tym samym wiąże wprost przy sporządzaniu a następnie uchwalaniu planu miejscowego, przy czym stosownie do dyspozycji art. 17 pkt 8 ustawy o p.z.p. wydawana jest ona na potrzeby konkretnego planu miejscowego.

W tym miejscu podkreślić także należy, iż decyzja wydawana na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych **ma charakter uznaniowy**. Ustawa ta jedynie w art. 6 ust. 1 odnosi się do kwestii przesłanek, jakimi winien kierować się organ przy kwalifikowaniu gruntu leśnego do odmiennego przeznaczenia. Zgodnie z zapisem art. 6 ust. 1 ww. ustawy, na cele nierolnicze i nieleśne, powinny być przeznaczane przede wszystkim grunty oznaczone w ewidencji gruntów, jako nieużytki, a w razie ich braku grunty o najniższej przydatności produkcyjnej. Taka konstrukcja rozstrzygnięcia oznacza, iż właściwemu organowi pozostawiono ocenę każdej konkretnej sytuacji faktycznej przy zastosowaniu jego najlepszej merytorycznej wiedzy.

Należy raz jeszcze podkreślić, że w art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych wyrażona została generalna zasada ograniczania przeznaczania gruntów leśnych na cele nieleśne, natomiast w art. 6 ust. 1 ustawodawca wyraził zasadę ochrony gleb o najwyższej przydatności produkcyjnej. Powołane przepisy zawierają tym samym istotną treść normatywną w zakresie ochrony ilościowej gruntów leśnych i wyznaczają zadania organom właściwym w tych sprawach. Z kolei w art. 6 ust. 2 ww. ustawy wprowadzono obowiązek ograniczania skutków ujemnego oddziaływania na grunty leśne przy budowie, rozbudowie lub modernizacji. Przepis ten nakazuje zarówno na etapie sporządzania projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jak i na etapie projektowania inwestycji tj. sporządzania projektu budowlanego związanego z budową, rozbudową lub modernizacją wszystkich obiektów budowlanych, zastosowanie wszelkich dostępnych rozwiązań, które ograniczą skutki ujemnego oddziaływania na chronione grunty leśne.

W niniejszej sprawie kluczowe znaczenie ma fakt, iż zgodnie z wolą ustawodawcy, lasy, o których mowa w ustawie o lasach są gruntami leśnymi w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, w odniesieniu do których istnieje obowiązek uzyskania zgody na zmianę ich przeznaczenia na cele inne niż leśne, w przypadku określenia w planie innego niż leśny sposobu użytkowania gruntów leśnych.

Kluczowe znaczenie ma zatem definicja zawarta w art. 3 ustawy o lasach, bowiem to ona stanowi, iż spełnienie wymienionych w niej warunków, kwalifikuje powyższy grunt jako grunt leśny w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Sam fakt określenia w historycznych (w znaczeniu: nieobowiązujących regulacjach planistycznych) innego sposobu użytkowania gruntów leśnych nie ma znaczenia przy kwalifikacji gruntu, jako gruntu leśnego.

Istotny wydaje się również fakt, iż ustawodawca, wskazuje na wymóg uwzględnienia w planowaniu przestrzennym ochrony środowiska przyrodniczego, a zatem również ochrony gruntów leśnych. Konkretyzację tej normy odnaleźć możemy bowiem w przywoływanym już na wstępie niniejszej skargi art. 3 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych.

Z kolei definicję zmiany przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne zawiera również przywołany wcześniej art. 4 pkt 6 ww. ustawy, zgodnie z którym, przez przeznaczenie gruntów na cele nieleśne – rozumie się przez to ustalenie innego niż leśny sposobu użytkowania gruntów leśnych.

Organ nadzoru wskazuje, iż z uwagi na zakres znaczeniowy, pojęcia:

- las, z ustawy o lasach;
- gruntu leśnego, z ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych,

to właśnie zapisy zawarte w ewidencji gruntów i budynków, będą miały zastosowanie w przedmiotowej sprawie, m.in. z uwagi na fakt, iż stosownie do dyspozycji art. 21 ustawy z 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz.U. z 2005 r. Nr 240, poz. 2027, z 2006 r. Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 21, poz. 125) **podstawę planowania przestrzennego, stanowią zapisy zawarte w ewidencji gruntów i budynków.**

Konkretyzując przepisy ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne, należy bowiem wskazać, że zgodnie z ówczesnie obowiązującymi przepisami rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. z 2019 r. poz. 393 z późn. zm.):

- § 67 pkt 2, w brzmieniu: „**Użytki gruntowe wykazywane w ewidencji dzielą się na następujące grupy: (...) 2) grunty leśne oraz zadrzewione i zakrzewione,**”;
- § 68 ust. 2, w brzmieniu: „**Grunty leśne** oraz zadrzewione i zakrzewione dzielą się na:
1) lasy, oznaczone symbolem - Ls;

2) grunty zadrzewione i zakrzewione, oznaczone symbolem – Lz lub, w przypadku zadrzewień śródpolnych, zaistniałych na gruntach objętych klasyfikacją gleboznawczą – symbolem złożonym z liter "Lz" oraz symbolu odpowiedniego użytku gruntowego, stanowiącego część składową oznaczenia klasy gleboznawczej gruntu, np. Lz–R, Lz–Ł, Lz–Ps.”;

– ust. 2 pkt 1 Załącznika nr 6 pn. Zaliczanie gruntów do poszczególnych użytków gruntowych, w brzmieniu: „2. **Grunty leśne oraz zadrzewione i zakrzewione**

1) Lasy

Do lasów zalicza się grunty określone jako „las” w ustawie z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2000 r. Nr 56, poz. 679, Nr 86, po. 958 i Nr 120, poz. 1268)

2) Grunty zadrzewione i zakrzewione

Gruntami zadrzewionymi i zakrzewionymi są grunty porośnięte roślinnością leśną, których pole powierzchni jest mniejsze niż 0,1000 ha, a także:

- a) śródpolne skupiska drzew i krzewów niezaliczone do lasów,
- b) tereny torfowisk, pokrytych częściowo kępami krzewów i drzew karłowatych,
- c) grunty porośnięte wikliną w stanie naturalnym oraz krzewiastymi formami wierzb w dolinach rzek i obniżeniach terenu,
- d) przylegające do wód powierzchniowych grunty porośnięte drzewami lub krzewami, stanowiące biologiczną strefę ochronną cieków i zbiorników wodnych,
- e) jary i wąwozy pokryte drzewami i krzewami w sposób naturalny lub sztuczny w celu zabezpieczenia przed erozją, niezaliczone do lasów,
- f) wysypiska kamieni i gruzowiska porośnięte drzewami i krzewami;
- g) skupiska drzew i krzewów mające charakter parku, ale niewyposażone w urządzenia i budowle służące rekreacji i wypoczynkowi.”,

co znajduje odzwierciedlenie w art. 3 ustawy o lasach, w brzmieniu: „**Lasem w rozumieniu ustawy jest grunt:** 1) o zwartej powierzchni co najmniej 0,10 ha, pokryty roślinnością leśną (uprawami leśnymi) - drzewami i krzewami oraz runem leśnym - lub przejściowo jej pozbawiony: a) przeznaczony do produkcji leśnej lub b) stanowiący rezerwat przyrody lub wchodzący w skład parku narodowego albo c) wpisany do rejestru zabytków; 2) związany z gospodarką leśną, zajęty pod wykorzystywane dla potrzeb gospodarki leśnej: budynki i budowle, urządzenia melioracji wodnych, linie podziału przestrzennego lasu, drogi leśne, tereny pod liniami energetycznymi, szkółki leśne, miejsca składowania drewna, a także wykorzystywany na parkingi leśne i urządzenia turystyczne.”.

Tym samym rozporządzenie w sprawie ewidencji gruntów i budynków, utożsamia „grunty leśne” z legalną definicją „lasu” określoną w ustawie o lasach, te zaś stanowią „grunty leśne” w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych.

Powyższe oznacza, iż przepisy ustawy: o p.z.p., o ochronie gruntów rolnych i leśnych, Prawo geodezyjne i kartograficzne, a także rozporządzenia w sprawie ewidencji gruntów i budynków zostały skorelowane z przepisami ustawy o lasach.

Skoro, zgodnie z wolą ustawodawcy, wyrażoną w art. 7 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, każde grunty leśne, dla których ustalono w planie miejscowym przeznaczenie inne niż leśne, wymagają uzyskania zgody na zmianę ich przeznaczenia w formie decyzji administracyjnej, to nie można także przyjąć, że określenie terenu z przeznaczeniem pod zabudowę na gruntach ewidencyjnie leśnych, które nie tworzą zwartego kompleksu leśnego a ich powierzchnia jest mniejsza niż 0,10 ha, zwalnia od uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne. Zdaniem organu nadzoru, gdyby uzyskanie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych nie było wymagane w takich przypadkach, to racjonalny ustawodawca zawarłby stosowne zwolnienia w ramach ww. przepisów.

Na konieczność uwzględnienia zapisów zawartych w ewidencji gruntów wskazuje również szerokie stanowisko judykatury, przy czym co istotne nie chodzi tu już nawet o same kwestie uzasadnień do wyroków, w takich sprawach, ale o samą sentencję orzeczenia, w której wielokrotnie Sądy orzekały powołując się na zapisy zawarte w ewidencji gruntów, w zakresie użytku leśnego (Ls). Powyższe odnaleźć można m.in. w wyrokach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie: z 15 stycznia 2015 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 2127/14; z 9 maja 2016 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 79/16; z 21 marca 2019 r., w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 2757/18; z 27 listopada 2013 r., w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 1558/13; z 1 grudnia 2017 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 2536/17, czy też z 27 marca 2019 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 298/19 (publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Dla potrzeb przedmiotowego postępowania, przyjęć należy zapisy zawarte w ewidencji gruntów według stanu z dnia podjęcia uchwały. Na uwagę, w tym kontekście zasługują m.in. wyroki:

- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 30 października 2019 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 1303/19, w którym Sąd stwierdził: *„Istota sporu w tej części dotyczy przesądzenia, czy w dacie uchwalenia planu działka nr 17 stanowiła w części użytek leśny. Organ bowiem zakwestionował w odpowiedzi na skargę przeznaczenie w ewidencji gruntów i budynków działki*

nr 93 w dacie podjęcia kontrolowanej uchwały, zwracając uwagę, że przekazane informacje dotyczy daty wcześniejszej i późniejszej, niż data uchwalenia planu. Otóż rację ma organ, że z pisma Starosty Grodzkiego z 29 sierpnia 2018 r. wynika rodzaj użytków na tej działce wedle stanu na dwie daty: 26 sierpnia 1998 r. i 29 sierpnia 2018 r. Tymczasem działka powinna obejmować użytek leśny według stanu na dzień podjęcia uchwały w sprawie planu miejscowego. W tym zakresie Wojewoda Mazowiecki przedłożył pismo Starosty Powiatu Grodzkiego z dnia 18 kwietnia 2019 r. stwierdzające rodzaj użytków na działce nr 93 z obrębu 0011 na dzień 26 czerwca 2008 r. Z pisma tego wynika, że na datę uchwalenia planu na działce o łącznej powierzchni 0,1594 ha występowały lasy i grunty leśne oznaczone symbolem LsV na powierzchni 0,1293 ha. (...) Kluczową zatem kwestią jest element stanu faktycznego tj. informacja o rodzaju użytków gruntowych na działce nr 93. Wynika ona z ewidencji gruntów i budynków. Ewidencja gruntów i budynków, w obowiązującym w dacie podejmowania badanej uchwały stanie prawnym, prowadzona była na podstawie rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 38, poz. 454). § 67 rozporządzenia stanowi, że użytki gruntowe wykazywane w ewidencji dzielą się na poszczególne grupy, tj. użytki rolne, grunty leśne oraz zadrzewione i zakrzewione, grunty zabudowane i zurbanizowane, użytki ekologiczne, nieużytki, grunty pod wodami i tereny różne, natomiast § 68 dotyczy podziału poszczególnych użytków gruntowych, wyszczególnionych w § 67 na szczegółowe kategorie, oznaczone wskazanymi tam symbolami. Z § 68 ust. 2 pkt 1 tego rozporządzenia wynika, że lasy klasyfikowane w ewidencji symbolem "Ls". Z kolei przepis art. 21 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (tj. Dz.U. z 2005 r, Nr 240, poz. 2027 ze zm.) stanowi, że podstawą planowania gospodarczego, planowania przestrzennego, wymiaru podatków i świadczeń, oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych, statystyki państwowej i gospodarki gruntami powinny być dane wynikające z ewidencji gruntów i budynków. Z przepisu tego wynika jednoznacznie, że ewidencja gruntów i budynków jest urzędowym źródłem informacji faktycznych wykorzystywanych w postpowaniach administracyjnych, a także w postępowaniu planistycznym. Znajduje to potwierdzenie w orzecznictwie NSA (vide przykładowo wyrok NSA z dnia 3 grudnia 2013r., sygn. akt II OSK 987/13). Skoro informacja w ewidencji gruntów stanowi podstawę planowania, zapisy z niej wynikające mają fundamentalne znaczenie dla określenia rodzaju użytku gruntowego. Tymczasem z wypisu z tej ewidencji na dzień uchwalenia planu wynika, że działka nr 93 obejmowana także użytek Ls. Zapisu tego w ewidencji gruntów i budynków organ skutecznie nie

zakwestionowała poprzez wystąpienie o jego zmianę. Oznacza to, że rację ma Wojewoda uznając, że przy przeznaczeniu na budownictwo mieszkaniowe spornej działki wymagana była zgoda na zmianę przeznaczenia w części obejmującej użytek leśny. Zgody tej natomiast nie było.”.

- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 2 października 2019 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 1039/19, w którym Sąd stwierdził: „Skoro informacja w ewidencji gruntów stanowi podstawę planowania, zapisy z niej wynikające mają fundamentalne znaczenie dla określenia rodzaju użytku gruntowego. (...) Skoro stanowisko organu opiera się jedynie na twierdzeniach, niepopartych dowodami, należało przyjąć jako wykazany stan faktyczny polegający na tym, że działka nr 17 z obrębu 227 obejmowała w części użytki leśne, skutkiem czego było wymagane uzyskanie zgody na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne - skoro w planie na działce w części leśnej przewidziano zabudowę jednorodzinną oraz drogę klasy lokalnej.”;
- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 16 lipca 2015 r. w sprawie sygn. akt. IV SA/Wa 1289/15, w którym Sąd stwierdził: „(...) - według brzmienia przepisu na okres prac nad planem, czyli na datę podejmowania określonych czynności planistycznych, art. 17 pkt 8 u.p.z.p. wymagał, aby organ wykonawczy gminy uzyskał zgodę na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolne i nieleśne. Tryb i zasady udzielania tej zgody zostały określone w ustawie o ochronie. Wykładnia przepisów tego aktu prawnego wymaga, aby zgoda na zmianę przeznaczenia została udzielona w formie decyzji administracyjnej. W toku omawianej procedury planistycznej organ nie zwrócił się do Marszałka Województwa [...] o zgodę na zmianę przeznaczenia terenów leśnych na cele nieleśne, stanowiących własność osób fizycznych. Jednocześnie w ewidencji gruntów omawiane działki figurowały jako grunt leśny Ls. **Ewidencja gruntów i budynków, w obowiązującym w dacie podejmowania badanej uchwały stanie prawnym, prowadzona była na podstawie rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa 29 marca 2001r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 38, poz. 454). § 67 rozporządzenia stanowił, że użytki gruntowe wykazywane w ewidencji dzielą się na poszczególne grupy, tj. użytki rolne, grunty leśne oraz zadrzewione i zakrzewione, grunty zabudowane i zurbanizowane, użytki ekologiczne, nieużytki, grunty pod wodami i tereny różne, natomiast § 68 dotyczy podziału poszczególnych użytków gruntowych, wyszczególnionych w § 67 na szczegółowe kategorie, oznaczone wskazanymi tam symbolami. Z § 68 ust. 2 pkt 1 tego rozporządzenia wynika, że lasy klasyfikowane są w ewidencji symbolem "Ls". Odrębnie**

natomiast zostały zakwalifikowane grunty rolne jako również użytek gruntowy. W niniejszej sprawie poza sporem jest kwestia oznaczenia użytków jako Ls. Jak ustalił Wojewoda i organ nie kwestionuje tej okoliczności, na dzień uchwalenia planu sporne działki stanowiły użytek leśny. Przepis art. 21 ustawy z dnia 17 maja 1989r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (tj. Dz. U. z 2010r, Nr 193, poz. 1287 ze zm.) stanowi, że podstawą planowania gospodarczego, planowania przestrzennego, wymiaru podatków i świadczeń, oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych, statystyki państwowej i gospodarki gruntami powinny być dane wynikające z ewidencji gruntów i budynków. **Z przepisu tego wynika jednoznacznie, że ewidencja gruntów i budynków jest urzędowym źródłem informacji faktycznych wykorzystywanych w postępowaniach administracyjnych, w tym i w postępowaniu planistycznym. Od tej reguły nie zostały przewidziane żadne wyjątki, a zatem organy w toku procedury planistycznej mają obowiązek opierać się na danych wynikających z tej ewidencji.** Reasumując przy uchwalaniu omawianego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego doszło do naruszenia obowiązku uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne w omawianym zakresie, pomimo istnienia takiego obowiązku. (...) W tej sytuacji należało odpowiedzieć na pytanie czy brak wypowiedzi marszałka województwa poprzez wydanie stosownej decyzji administracyjnej na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie w przedmiocie zmiany przeznaczenia omawianych działek na cele nieleśne mógł mieć wpływ na ustalenia planu. Odpowiedź na to zagadnienie w ocenie Sądu jest twierdząca. Mianowicie sporny teren uzyskał w planie przeznaczenie pod cmentarz. Przy czym chodzi w tym wypadku o budowę cmentarza będącego rozbudową istniejącego cmentarza na działce sąsiedniej nr ew. [...] (k. 6 akt sądowych). Nie można jednak wykluczyć sytuacji, że marszałek nie wyraziłby zgody na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne, nawet na taki cel publiczny jakim jest cmentarz. Wówczas rozstrzygnięcie tej treści miałoby bezpośredni wpływ na zapisy planu. To właśnie owo potencjalne przełożenie braku zgody marszałka na treść planu powoduje, że zaniechanie uzyskania takiej zgody należy zakwalifikować jako istotne naruszenie trybu sporządzania, co skutkować może jedynie stwierdzeniem w tej części zaskarżonej uchwały. Sąd administracyjny nie jest natomiast uprawniony aby wchodzić w kompetencje Marszałka i twierdzić przy rozpatrywaniu skargi na plan miejscowy, że taki cel jakim jest rozbudowa cmentarza uzasadniałby zmianę przeznaczenia leśnego na nieleśny i wówczas brak wyrażenia zgody nie miałoby żadnego wpływu na treść planu. Konsekwencją braku zgody na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne jest naruszenie zasad tworzenia planu. Otóż sporne działki

w części stanowiły grunty leśne, zatem bez stosownej decyzji marszałka województwa mogły być przeznaczone jedynie na takie cele. Tymczasem uzyskały status pod cmentarz. Wobec powyższego została naruszona przewidziana w art. 1 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie dyrektywa ochrony gruntów rolnych i leśnych. **Na zakończenie Sąd podkreśla, że w analogicznych sprawach stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego jest tożsame do zaprezentowanego w niniejszym wyroku (vide wyroki NSA z dnia 15 października 2013r. sygn. akt II OSK 1818/13, z dnia 3 grudnia 2013r. sygn. akt II OSK 987/13, z dnia 4 marca 2014r. sygn. akt II OSK 2730/13).**”.

W tej sytuacji dla potrzeb przedmiotowego postępowania, przyjęć należy zapisy zawarte w ewidencji gruntów według stanu z dnia podjęcia uchwały.

W przedmiotowej sprawie, organ sporządzający plan miejscowy nie uzyskał stosownej zgody na zmianę przeznaczenia, a zatem nie był uprawniony do dokonywania zmiany przeznaczenia w odniesieniu do ww. działek.

Z wnioskiem „o stwierdzenie nieważności” niniejszej uchwały „w zakresie dotyczącym zapisów przeznaczenia gruntów leśnych, wchodzących w skład działki o nr ew. 127, obręb 0005, w Podkowie Leśnej, gmina Podkowa Leśna”, zwrócił się do Wojewody Mazowieckiego, pismem znak: ZW.224.1.144.2019.PW z 14 czerwca 2019 r. Dyrektor Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Warszawie, załączając do wniosku:

- kopię wypisu i wyrysu z 26 kwietnia 2019 r., znak: IK.6727.1.27.2019, z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta-Ogrodu Podkowa Leśna, dla działki o nr ew. 127, obręb 0005, w Podkowie Leśnej;
- kopię pisma Burmistrza Miasta Podkowa Leśna z 5 marca 2019 r., znak: IK.6724.2.2019(3);
- kopię pisma Starostwa Powiatu Grodziskiego, Wydział Geodezji i Kartografii z 27 maja 2019 r., znak: EGB.6620.159.2019;
- kopię wniosku o wyłączenie gruntów z produkcji leśnej wraz z załącznikami.

Wojewoda Mazowiecki przeprowadził stosowne postępowanie wyjaśniające, w wyniku, którego ustalono następujące okoliczności faktyczne i prawne.

W obrębie działki oznaczonej numerem ewidencyjnym 127 z obrębu 0005, położonej w mieście Podkowa Leśna (o łącznej powierzchni 0,1226 ha), **w dacie podjęcia uchwały występowały lasy i grunty leśne oznaczone symbolem LsVI na powierzchni 0,0980 ha.** Powyższe potwierdza

informacja zawarta w piśmie Starosty Grodzkiego z 3 lutego 2020 r. znak: EGB.6620.31.2020 według stanu ewidencji z daty podjęcia uchwały tj. z 26 czerwca 2008 r.

Analiza podjętej przez Radę Miasta Podkowa Leśna uchwały Nr 84/XIX/2008 z 26 czerwca 2008 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta-Ogrodu Podkowa Leśna wykazała, iż ww. działka, w tym w części występowania gruntów ewidencyjnie leśnych, położona jest na terenie oznaczonym symbolem **86ML**, stanowiącym tereny jednorodzinnej zabudowy mieszkaniowej na działkach leśnych (vide § 82 uchwały).

Stosownie do ustaleń § 83 ust. 1 uchwały, w odniesieniu do ww. terenu plan miejscowy ustala „rozwój funkcji mieszkalnictwa jednorodzinnego w formie budynków wolnostojących.” dopuszczając jednocześnie:

„1) lokalizowanie zabudowy bliźniaczej, pod warunkiem, że jest to uzasadnione koniecznością ochrony drzewostanu, ukształtowania terenu lub stosunków wodnych oraz że domy są usytuowane na dwóch wydzielonych działkach, spełniających ustalone w planie miejscowym warunki dla działek budowlanych dla zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej na działkach leśnych;

2) lokalizowanie usług podstawowych, jako pomieszczeń w budynkach mieszkalnych, pod warunkiem, że ich powierzchnia nie przekroczy 30% powierzchni całkowitej budynku;

3) lokalizowanie nieuciążliwych usług o charakterze pensjonatów i działalności opiekuńczej, edukacyjnej i ochrony zdrowia, na zasadzie adaptacji istniejącej zabudowy mieszkaniowej;

4) lokalizowanie stałych budynków gospodarczych i garaży, pod warunkiem dostosowania ich usytuowania do istniejącego drzewostanu i ukształtowania terenu oraz zachowaniu wszystkich innych ustaleń planu, dotyczących zabudowy (nie więcej niż 1 obiekt o powierzchni całkowitej do 50 m² w obrębie działki budowlanej).”;

Powyższe znajduje swoje potwierdzenie w dokumentacji przekazanej przez Regionalną Dyрекję Lasów Państwowych w Warszawie, a także materiałów przekazanych przez Burmistrza Miasta Podkowa Leśna.

Jednocześnie, jak wynika z informacji zawartych w rejestrze gruntów i budynków przekazanych w piśmie Starosty Grodzkiego z 3 lutego 2020 r., znak: EGB.6620.31.2020, działka oznaczona numerem ewidencyjnym 127, z obrębu 0005, położona w mieście Podkowa Leśna o powierzchni 0,1226 ha stanowi grunty leśne klasy V o powierzchni 0,0980 ha (LsV) oraz tereny mieszkaniowe (B) o powierzchni 0,0246 ha.

Skoro zatem Burmistrz Miasta Podkowa Leśna przyznaje we wskazanym wcześniej piśmie, że dla ww. działki, stanowiącej w części grunty leśne, w ramach terenu oznaczonego symbolem **86ML** nie dysponuje zgodą na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, to tym samym naruszone zostały przepisy art. 7 ust. 1 i ust. 2 pkt 5 ustawy z 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych w związku z art. 15 ust. 1 i art. 17 pkt 8 ustawy o p.z.p., co skutkuje koniecznością stwierdzenia nieważności części tekstowej i graficznej uchwały, w odniesieniu do ww. działki, bowiem na gruntach leśnych możliwa jest co najwyżej lokalizacja budynków i budowli wykorzystywanych dla potrzeb gospodarki leśnej, stosownie do art. 3 pkt 2 ustawy o lasach, nie zaś zabudowa jednorodzinna.

W tym miejscu skarżący wskazuje, iż kluczowym w sprawie jest fakt, iż organ sporządzający przedmiotowy plan miejscowy stwierdził w piśmie z 2 lutego 2022 r., znak: PRM.6722.1.2020, „(...) nie dysponuje zgodą na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, uzyskaną przy sporządzaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, która obejmowałaby przedmiotową działkę.” Należy zatem stwierdzić, że organ ten nie był uprawniony do dokonywania zmiany ich przeznaczenia.

W kontekście niniejszej sprawy wskazać należy, iż stosownie do dyspozycji art. 31 ust. 1 ustawy o p.z.p. organ wykonawczy gminy zobligowany jest do prowadzenia rejestru miejscowych planów miejscowych, gromadzenia materiałów z nimi związanych w tym również za przechowywanie oryginałów planów miejscowych oraz materiałów z nimi związanych, również uchylonych i nie obowiązujących, przy czym obowiązek ten wynikał również z dyspozycji art. 30 ust. 1 ustawy z 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139, z późn. zm.).

Z przytoczonych powyżej przepisów wynika wprost, iż Burmistrz Miasta Podkowa Leśna zobligowany był do przechowywania wszelkich materiałów związanych zarówno z przedmiotowym planem miejscowym z 2008 r., jak i wcześniej obowiązujących planów miejscowych, w szczególności Miejsowego Planu Ogólnego Zagospodarowania Przestrzennego Miasta Podkowa Leśna uchwalonego na podstawie uchwały Nr 18/VI/94 Rady Miasta Podkowa Leśna z 24 listopada 1994 r. Obowiązek ten dotyczył również przechowywania wydanych do tychże planów wszelkich zgód na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne.

Tymczasem Burmistrz Miasta Podkowa Leśna w piśmie z 5 lutego 2020 r., znak: PRM.6722.1.2020, poinformował, iż „(...) podstawą przeznaczenia terenów pod inwestycje nie związane z leśnictwem w ww. planie była zgoda Wojewody Nr OSRL.XII-6112/22/94 z dnia 26 sierpnia 1994 r. (...) Wykaz

działek leśnych objętych zgodą nie zawiera obecnej działki ew. nr 127 w obrębie 05, położonej przy ul. Sarniej 31 w Podkowie Leśnej". Ponadto w ww. piśmie zostało m.in. podniesione, iż „w roku 1961 zatwierdzono miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego miasta Brwinowa i Osiedla Podkowa Leśna (uchwała Nr XL/228 Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Warszawie z dnia 17.X.1961 roku). Działka położona przy ul. Sarniej 31 przeznaczona była w ww. planie pod zabudowę jednorodziną na działkach leśnych (załącznik nr 3). Powyższe przeznaczenie zostało podtrzymane w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego w latach 1994 oraz 2008.”

Należy zauważyć, iż organ wykonawczy gminy nie jest w stanie udokumentować jakiegokolwiek decyzji na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, zarówno do planu z 2008 r., jak i do jakiegokolwiek obowiązującego wcześniej planu miejscowego.

Powyższe oznacza, iż na dzień uchwalenia przedmiotowego planu miejscowego tj. 26 czerwca 2008 r., na przedmiotowej działce znajdowały się grunty leśne, zaś strona przeciwna nie jest w stanie przedstawić żadnych zgód na zmianę przeznaczenia tego terenu. **Tymczasem zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne nie można domniemywać. Jeżeli zatem została ona udzielona to organ wykonawczy gminy, na podstawie przepisu art. 31 ust. 1 ustawy o p.z.p., winien ją przedłożyć, jeżeli jednak dokonać tego nie może to brak jest podstaw prawnych do dokonywania zmiany przeznaczenia gruntów leśnych na cele inne niż leśne.**

Na powyższe wskazuje również szerokie stanowisko judykatury. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w swym wyroku z 15 listopada 2012 r., w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 1268/12 „(...) Sąd nie podzielił stanowiska przedstawionego w odpowiedzi na skargę, iż przeznaczenie działki nr 467 w obowiązującym od 2002 r. miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy Serock stanowi kontynuację ustaleń zawartych w planie ogólnym gminy Serock, uchwalonym uchwałą Rady Narodowej Miasta i Gminy Serock nr 94/XVII/87 z dnia 29 grudnia 1987r. i przyjąć należy, że zmiana przeznaczenia przedmiotowej działki z leśnego na cele nieleśne zaistniała w okresie wcześniejszym, poprzez uzyskanie zgody właściwego organu, tj. wojewody, zgodnie z art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 26 marca 1982 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Organ nie przedstawił bowiem dowodu, iż kiedykolwiek zgoda taka została udzielona, a w ocenie Sądu zgody takiej nie można domniemywać.”.

Z kolei w wyroku z 26 września 2012 r., w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 704/12, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, Sąd ten orzekł: „Samo wniesienie skargi przez organ nadzoru, który jednocześnie był właściwy do udzielenia wymaganej zgody wskazuje, że w jego zasobach

archiwalnych decyzja taka nie znajduje się. Jednocześnie przedłożona przez Radę Gminy dokumentacja z prac planistycznych (cztery segregatory) pozwala wywieść wniosek, że materiał archiwalny w tym zakresie zachował się. Potwierdzają to np. dokumenty dotyczące procedowania o udzielenia wymaganych zgód np. od zarządców dróg (Zarząd Dróg Powiatowych w M., Generalną Dyрекcją Dróg Publicznych, a później Generalną Dyрекcją Dróg Krajowych i Autostrad), PGNiG S.A., zakładu energetycznego, Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków. Ponadto w aktach zachowała się korespondencja dotycząca udzielenia zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, w tym decyzja Wojewody [...] z dnia [...] września 2003 r. w przedmiocie wyrażenia zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne (obejmującą działki położone w miejscowości M.). **W tej sytuacji względy doświadczenia życiowego i zasady logicznego rozumowania nie pozwalają przyjąć, aby stosowna zgoda została wyrażona dla działek ew. o nr [...] i [...] (odrębną decyzją), lecz z niewiadomych przyczyn nie została włączona do dokumentacja planistycznej, ani nie została odnaleziona w zasobach organu właściwego do jej wydania.**”.

Tożsamy stanowisko w sprawie przyjęto również w wyrokach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z:

- 21 września 2017 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 2438/16, w którym Sąd stwierdził: **„Jednocześnie Sąd nie podzielił stanowiska przedstawionego w odpowiedzi na skargę, że tereny te uzyskały zgodę na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne we wcześniej obowiązującym planie miejscowym z 1989 r., na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy z 26 marca 1982 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych, gdyż Rada Gminy nie przedstawiła dowodu, że kiedykolwiek zgoda taka została udzielona, a w ocenie Sądu zgody takiej nie można domniemywać.”;**
- 11 września 2018 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 1591/18;
- 17 grudnia 2008 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 624/08, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych, w którym Sąd stwierdził: **„Z akt sprawy nie wynika jednak, aby Zarząd Gminy W. dokonał takiego zawiadomienia, co stanowi naruszenie powołanego art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym. Akta sprawy nie zawierają dowodu doręczenia stosownego zawiadomienia. Organ podnosi wprawdzie, iż procedura planistyczna została zachowana, a niemożność udokumentowania powyższego wynika wyłącznie z tej przyczyny, iż po uchwaleniu planu doszło do zmian w ustroju W. i związanego z tym przemieszczenia dokumentacji, z której część mogła ulec utracie. Występuje tu zatem sprzeczność twierdzeń obu stron (stanowisko skarżącego, który twierdzi, iż zawiadomienia nie otrzymał oraz stanowisko**

organu, który twierdzi, iż zawiadomienie wystąpi). W ocenie Sądu za niewystarczające do rozstrzygnięcia tej rozbieżności uznać należy domniemanie, na które wskazuje organ, w świetle którego, skoro uchwała podlegała późniejszej ocenie przez organ nadzoru (pod kątem jej legalności), to jej niezakwestionowanie przez ten organ oznacza, iż procedurze planistycznej nie uchybiono. Domniemaniu powyższemu można by bowiem przeciwstawić brak możliwości wykluczenia, iż np. w toku czynności nadzorczych miała miejsce jedynie pobieżna (wrywkowa) ocena tego, czy organ planistyczny wywiązał się z obowiązku dokonania stosownych zawiadomień. W tej sytuacji uznać należy, iż Rada nie wykazała, iż w stosownym czasie Zarząd Gminy zawiadomił skarżącego o wyłożeniu projektu plany do publicznego wglądu. Powyższe z kolei zobowiązuje do uznania, iż zawiadomienie takie nie miało miejsca.”;

- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 12 czerwca 2018 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 445/18, w który: „Sąd orzekający obecnie całkowicie podziela ocenę wyrażoną w przywołanym w odpowiedzi na skargę wyroku tut. Sadu z dnia 17 stycznia 2017 r. sygn. akt IV SA/Wa 2345/16, iż brak jest w niniejszej sprawie wiarygodnych dowodów na to, iż wymagana zgoda na zmianę leśnego przeznaczenia gruntów na cele nieleśne została uzyskana przez Gminę w toku wcześniejszej procedury planistycznej, zakończonej uchwałą Gminnej Rady Narodowej z dnia 25 lutego 1986 r.”.

Jeżeli zatem Burmistrz Miasta Podkowa Leśna nie jest w stanie przedstawić jakiegokolwiek dowodu na uzyskanie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, to zgody takiej nie można domniemywać.

Nie ulega również wątpliwości, że uzyskanie zgody na zmiany przeznaczenia gruntów w trybie art. 7 ust. 2 pkt 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych jest potrzebne tylko w sytuacji, gdy w projekcie planu miejscowego przewidziano przeznaczenia dotychczasowych gruntów leśnych na cele nieleśne (tak: wyrok NSA z 18 kwietnia 2018 r, w sprawie sygn. akt II OSK 2067/17, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Brak również jakichkolwiek podstaw prawnych do uwzględnienia stanowiska Burmistrza Miasta Podkowa Leśna, w zakresie mechanizmu niejako automatycznego przenoszenia przeznaczenia z poprzednio obowiązującego planu miejscowego, bowiem ustawowym warunkiem dokonywania zmiany przeznaczenia jest uzyskanie konkretnej zgody, uzyskiwanej do konkretnego planu, a więc do konkretnych rozwiązań przestrzennych.

W tym miejscu ponownie przytoczyć należy art. 4 pkt 6 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, który stanowi, iż: „Ilekroć w ustawie jest mowa o: (...) 6) przeznaczeniu gruntów na cele nierolnicze lub nieleśne - rozumie się przez to ustalenie innego niż rolniczy lub leśny sposobu użytkowania gruntów rolnych oraz innego niż leśny **SPOSOBU UŻYTKOWANIA GRUNTÓW LEŚNYCH**”.

Powyższe oznacza, iż prawidłowa wykładnia przepisu art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, w brzmieniu z daty podjęcia uchwały: „Przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, sporządzonym w trybie określonym w przepisach o zagospodarowaniu przestrzennym”, w przedmiotowym przypadku winna być odczytana faktycznie jako zmiana sposobu użytkowania gruntów leśnych na cele inne niż leśne, która dokonywana jest w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, sporządzonym w trybie określonym w przepisach ustawy o p.z.p. po uzyskaniu stosownej zgody na zmianę przeznaczenia, o której mowa w art. 7 ust. 2 pkt 5 ww. ustawy.

Z kolei prawidłowa wykładnia art. 7 ust. 2 pkt 2 i 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, w brzmieniu z daty podjęcia uchwały: „2. Przeznaczenie na cele nierolnicze i nieleśne: (...) 2) gruntów leśnych stanowiących własność Skarbu Państwa - wymaga uzyskania zgody Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa lub upoważnionej przez niego osoby, (...) 5) pozostałych gruntów leśnych - wymaga uzyskania zgody marszałka województwa wyrażanej po uzyskaniu opinii izby rolniczej.”, w przedmiotowym przypadku winna być odczytana faktycznie jako zmiana sposobu użytkowania gruntów leśnych na cele inne niż leśne, wymaga uzyskania, stosownych zgód na zmianę przeznaczenia.

Z przytoczonych powyżej przepisów oraz ich prawidłowej wykładni wynika zatem, że decydujący wpływ na zmianę przeznaczenia ma nie przeznaczenie określone w poprzednim planie miejscowym, lecz faktyczny, w dacie podejmowania uchwały, sposób użytkowania tych gruntów. Jeżeli zatem w dacie podejmowania przedmiotowej uchwały, występowały grunty leśne i taki sposób użytkowania jako grunty leśne faktycznie występował w terenie, to chcąc dopuścić inny sposób użytkowania takich gruntów należało każdorazowo uzyskać pozytywną (w rozumieniu wyrażającą zgodę) decyzję na zmianę przeznaczenia, a następnie pozostając w zgodzie z tą decyzją (ewentualnie warunkami w niej zawartymi) należało uchwalić plan miejscowy. Należy przy tym ponownie zauważyć, iż decyzja na zmianę przeznaczenia jest decyzją

uzyskiwaną w procedurze sporządzania konkretnego projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i jest uzyskiwana na potrzeby tej procedury.

Powyższa kwestia była już przedmiotem wielokrotnego stanowiska judykatury, a nawet uchwały 7 sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego (z 29 listopada 2010 r. sygn. akt II OPS 1/10) i dotychczas także przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uznawana za jednolitą wykładnię.

Na poparcie prawidłowej wykładni przepisów art. 7 ust. 1 i art. 7 ust. 2 pkt 2 i 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych należy przywołać m.in. orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 18 kwietnia 2018 r. w sprawie sygn. akt II OSK 2067/17, w którym Sąd stwierdził: „Zgoda na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne następuje w formie decyzji administracyjnej. Zgoda jest aktem stanowiącym konieczną podstawę do zamieszczenia odpowiednich ustaleń w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Wyrażenie zgody, o której mowa w art. 7 ust. 2 u.o.g.r.l., następuje na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta). W przypadku więc, gdy w projekcie m.p.z.p. przewidziano przeznaczenie dotychczasowych gruntów leśnych (rolnych) na cele nieleśne (nierolnicze), wójt (burmistrz, prezydent miasta) zwraca się o uzyskanie zgody na zmianę przeznaczenia tych gruntów. Brak wymaganej zgody na przeznaczenie gruntów leśnych (rolnych) na cele inne niż leśne (rolnicze) powoduje naruszenie procedury uchwalania planu zagospodarowania przestrzennego w tym zakresie, co w konsekwencji stanowi przesłankę uznania go za nieważny (por. wyrok NSA z 25 maja 2009 r., II OSK 1900/08, "Wspólnota" 2009, nr 23, s. 39, "LEX" nr 534648). **Zgoda taka jest udzielana w toku procedury planistycznej i na potrzeby tej procedury.** Zgodnie z art. 3 ust. 3 u.o.g.r.l. podmiot indywidualny nie może skutecznie złożyć wniosku o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne (por. uchwała 7 sędziów NSA z dnia 25 listopada 2013r., II OPS 1/13 – ONSAiWSA 2014/2/17). **Oznacza to, że "skuteczność" udzielonej zgody jest zależna od jej wykorzystania na potrzeby sporządzenia planu.** A zatem, zgoda na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne udzielona na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 u.o.g.r.l. jest "skuteczna", o ile na jej podstawie w ustaleniach planu rada gminy postanowi o zmianie przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne **i tylko w takim zakresie w jakim, w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego obejmującym dany teren, dojdzie do zmiany przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne.** **Warunkiem nieleśnego wykorzystania gruntów leśnych jest "skonsumowanie" zgody w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.** A więc, aby zgoda udzielona na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5

i ust. 3 u.o.g.r.l. mogła odnieść skutek w postaci możliwości faktycznego wykorzystania gruntu leśnego na cele nieleśne, konieczne jest uchwalenie (zmiana) miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który w swoich ustaleniach przeznaczy grunty leśne na cele nieleśne. **Nie można przyjąć tezy, iż decyzje o zgodzie na tzw. odleśnienie gruntów leśnych dokonują zmiany przeznaczenia tych gruntów i to w sposób trwały ("raz na zawsze"), gdyż wówczas to nie miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego określałby zmianę przeznaczenia gruntów, lecz decyzja wyrażająca zgodę na taką zmianę. Do takiego zaś wniosku nie uprawnia obowiązujący porządek prawny.** Podkreślić należy, iż wprowadzicie gmina wykonuje zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność, a jej samodzielność podlega ochronie sądowej, lecz granice tej samodzielności wyznacza zgodność z prawem wyrażona przez obowiązujący przepis - art. 2 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, dalej: u.s.g. Samodzielność gminy może być bowiem realizowana tylko w granicach dozwolonych prawem. Wyłączna kompetencja rady gminy do uchwalenia planu miejscowego wyraża się w samodzielnym kształtowaniu sposobu zagospodarowania obszaru podlegającego jej władztwu planistycznemu, pod warunkiem działania w granicach i na podstawie prawa, bez nadużywania tego władztwa. Samodzielne kształtowanie sposobu zagospodarowania obszaru podlegającego władztwu planistycznemu gminy oznacza, że gmina nawet wówczas, gdy uzyska zgodę właściwych organów na zmianę przeznaczenia terenów leśnych - o określonej w tej zgodzie powierzchni - na cele nieleśne może "zaniechać" tej zmiany bądź dokonać w m.p.z.p. zmiany przeznaczenia jedynie części tych gruntów leśnych. Ze zgody udzielonej na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 u.o.g.r.l. nie wynika bowiem obowiązek dokonania zmiany w planie miejscowym przeznaczenia terenów leśnych na cele nieleśne. Organ planistyczny nie jest związany taką decyzją i mimo uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, może "odstąpić" od dokonania zmiany przeznaczenia gruntów leśnych (w części lub w całości). Sama zgoda na zmianę przeznaczenia terenów leśnych na cele nieleśne nie nakłada na jednostkę samorządu terytorialnego (radę gminy) obowiązku zmiany przeznaczenia tych terenów. Jeśli w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego nie zostaną zamieszczone postanowienia o przeznaczeniu określonego terenu leśnego na cele nieleśne, to wówczas nie jest dopuszczalne wykorzystanie takich terenów – tj. terenów dla których uzyskano jedynie zgodę, o jakiej mowa w art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 u.o.g.r.l. – na cele nieleśne. Jeżeli natomiast w planie przeznaczona zostanie na cele nieleśne jedynie część gruntów leśnych objętych zgodą udzieloną na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 u.o.g.r.l., to wówczas możliwość wykorzystania gruntów leśnych na cele nieleśne istnieje tylko i wyłącznie w zakresie tej

części gruntów leśnych, które zmieniły przeznaczenie w m.p.z.p. O tym więc, czy i jaką część gruntów leśnych, objętych zgodą udzieloną na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 u.o.g.r.l., można wykorzystać na cele nieleśne decyduje nie powierzchnia gruntów leśnych, co do której właściwy organ wyraził zgodę, lecz powierzchnia gruntów leśnych, która uzyskała zmianę przeznaczenia na cele nieleśne w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, tj. taka powierzchnia gruntów leśnych, która została przeznaczona na realizację określonych celów nieleśnych (por. uchwała 7 sędziów NSA z dnia 29 listopada 2010r., II OPS 1/10 – ONSAiWSA 2013/2/20, LEX nr 621577). Z powyższych względów nie można skutecznie podnosić – jak czyni to strona skarżąca – że Sąd pierwszej instancji dopuścił się naruszenia art. 7 ust. 1 i 2 u.o.g.r.l. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez uznanie, iż zachodziła konieczność uzyskiwania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne w części, w jakiej w ewidencji gruntów i budynków działki są oznaczone jako grunty leśne.”.

Z kolei jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w swojej uchwale 7 sędziów z 29 listopada 2010 r. w sprawie sygn. akt II OPS 1/10 (publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych): „**Udzielona zgoda nie jest zgodą bezterminową. A to chociażby z tego powodu, iż może zmienić się tak stan prawny, jak i stan faktyczny na danym terenie w zakresie zurbanizowania terenu, rozwoju określonych gatunków fauny i flory, który będzie przemawiał za potrzebą ochrony pozostałych gruntów leśnych (ochrona jakościowa i ilościowa gruntów leśnych) i koniecznością ochrony różnorodności biologicznej.**” Powyższe oznacza, iż sporządzając i uchwalając kolejny plan miejscowy należy każdorazowo analizować faktyczne występowanie gruntów leśnych.

Z kolei Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 13 listopada 2019 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 1303/19 stwierdził dobitnie, iż: „**Jako niezasadne Sąd uznał stanowisko organu, że nie dołączono do akt decyzji z 10.V.1979 r. nr 4410/20-902/1/79, wyrażającej zgodę na zmianę przeznaczenia. Sąd stoi na stanowisku, że nawet gdyby wskazana decyzja objęła działkę nr 93, to nie mogłaby owa zgoda zostać wykorzystana w toku obecnie ocenianej procedury. Zdaniem Sądu organ prowadzący postępowanie planistyczne zwraca się o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia w tej jednej konkretnej procedurze planistycznej.**”.

W tym miejscu należy podkreślić, iż z dyspozycji art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych wyraźnie wynika, że do zmiany przeznaczenia gruntów dochodzi nie tyle na skutek samej decyzji w sprawie udzielenia zgody, lecz wskutek wejścia w życie postanowień miejscowego planu

zagospodarowania przestrzennego przewidującego przeznaczenie gruntów leśnych na cele nieleśne. Jednakże sama decyzja, w tym także władcze rozstrzygnięcia w niej zawarte, stanowi warunek konieczny do skorzystania przez gminę ze swoich uprawnień planistycznych, polegających na uchwaleniu planu miejscowego w określonym kształcie, tj. poprzez przyjęcie konkretnych rozwiązań przestrzennych uwzględniających także konkretne warunki, pod którymi została wyrażona taka zgoda. Tym samym skuteczność, rozumiana jako konsumpcja, decyzji w sprawie udzielenia zgody realizuje się w płaszczyźnie wyłącznie normatywnej w wyniku uchwalenia aktu prawa miejscowego (tak też: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 17 marca 2011 r., w sprawie sygn. akt II OSK 478/10, Lex nr 1080312). **Każdorazowo jednak taka decyzja musi istnieć a właściwy kompetencyjne organ wykonawczy gminy ma obowiązek legitymować się taką decyzją by można było w planie miejscowym określić przeznaczenie gruntu leśnego jako inny rodzaj przeznaczenia niż leśny. Brak przedłożenia takiej decyzji (legitymowania się przez gminę taką decyzją) uniemożliwia tym samym przeznaczenie na cele nieleśne gruntów faktycznie użytkowanych jako grunty leśne.**

Sam fakt uchwalenia planu miejscowego z określonym przeznaczeniem nie oznacza, że w procedurze jego uchwalania uzyskano stosowną zgodę na zmianę przeznaczenia. Co prawda każdy akt prawny korzysta z domniemania jego zgodności z prawem do momentu stwierdzenia jego nieważności przez właściwy organ nadzoru, bądź Sąd, jednakże to właśnie w postępowaniu sądowoadministracyjnym organ ma udowodnić, iż przeprowadzona przez niego procedura planistyczna została dokonana w sposób zgodny z prawem a na potwierdzenie tej prawidłowości winien złożyć stosowne dowody, w tym przypadku decyzje na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne. Nie ma przy tym żadnego znaczenia prawnego znaczący upływ czasu od podjęcia uchwały do zaskarżenia danego aktu, bowiem miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, zaś w przypadku aktu prawa miejscowego, stwierdzenie nieważności nie jest obwarowane jakimkolwiek czynnikiem czasowym, o czym stanowi wprost art. 94 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

Biorąc pod uwagę przytoczone powyżej przepisy oraz dokonaną analizę zapisów ewidencji gruntów, zmiana przeznaczenia w planie wykazanych gruntów leśnych na cele nieleśne, wymagała tym samym uzyskania zgody właściwego organu, w procedurze sporządzenia projektu planu. Tymczasem, takiej zgody organ wykonawczy Gminy Podkowa Leśna, odpowiedzialny za proces sporządzania planu miejscowego, nie jest w stanie przedłożyć.

W ocenie organu nadzoru, brak uzyskania powyższej zgody narusza procedurę sporządzenia planu, co stanowi o istotnym naruszeniu trybu sporządzania planu miejscowego.

Przepis art. 7 ust. 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych daje zatem podstawy właściwemu organowi do kreacji rozwiązań przestrzennych przy podejmowaniu decyzji o wyrażeniu zgody na zmianę przeznaczenia. Powyższe oznacza, iż ustawodawca dopuścił prawną możliwość decydowania o tym, w jakim kierunku i na jakich zasadach zgoda na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne będzie wydawana, a zatem z analizowanych przepisów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych oraz przepisów k.p.a., w sposób jednoznaczny wynika możliwość wprowadzenia warunków, pod którymi decyzja na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, została udzielona, a których spełnienie jest warunkiem koniecznym do możliwości skorzystania (skonsumowania) przedmiotowej decyzji (zgody) poprzez uchwalenie planu.

Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę brak podstaw prawnych do przenoszenia zgód na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne uzyskanych w jednej procedurze do procedur później podjętych. Ustalenia planu miejscowego to bowiem nie tylko samo przeznaczenie, ale również szczególne warunki zabudowy i zagospodarowania danego terenu, wraz ze szczegółowymi wskaźnikami i parametrami je definiującymi. Należy przy tym zauważyć, iż w kolejnym planie miejscowym zmianie ulec mogą nie tylko istotne parametry i wskaźniki kształtujące zabudowę i zagospodarowanie terenów leśnych, ale i z uwagi na upływ czasu, zasięg samego lasu. Należy przy tym podkreślić, iż rozważania w tym zakresie poczynione są w oparciu o założenie uzyskania decyzji na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, a więc legitymowania się taką zgodą.

Tymczasem w przedmiotowym przypadku Burmistrz Miasta Podkowa Leśna nie tylko nie jest w stanie legitymować się jakąkolwiek decyzją na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, i to zarówno do planu będącego przedmiotem skargi, ale również do planów poprzednich, z którego jak twierdzi, niejako „przeniósł” przeznaczenie terenu. Tak więc w przedmiotowej sprawie brak jakiegokolwiek decyzji wyrażającej zgodę na zmianę przeznaczenia.

Sama kwestia automatycznego przenoszenia przeznaczenia była już przedmiotem wielokrotnego stanowiska judykatury. W tym kontekście należy m.in. przytoczyć wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 24 kwietnia 2019 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 298/19, w którym Sąd wpisując się w inne przytoczone powyżej orzeczenia dotyczące konieczności uzyskania decyzji na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne do każdej prowadzonej planistycznej jednoznacznie stwierdził, iż: „Wobec tego błędne jest stanowisko Rady Gminy, że nie

była wymagana zgoda na zmianę przeznaczenia, ponieważ poprzedni plan stanowił i przeznaczał działkę nr 83 na cele nieleśne. **Przed wszystkim brak jest podstaw do stwierdzenia, że zapisy poprzedniego planu powodowały już same w sobie, że nastąpiła zmiana przeznaczenia gruntu na cele nieleśne. Fakt, że na danym terenie plan dopuszczał możliwość zabudowy nie oznaczało, że nastąpiła zmiana przeznaczenia tego terenu. Działka zachowywała nadal charakter działki leśnej.**

Biorąc pod uwagę przytoczone powyżej przepisy dokonaną analizę zapisów ewidencji gruntów, jak planu miejscowego z 2008 r. wskazać należy, iż zmiana przeznaczenia w planie wykazanych gruntów leśnych na cele nieleśne, wymagała tym samym uzyskania zgody właściwego organu, w procedurze sporządzenia projektu planu (w trybie art. 17 pkt 8 ustawy o p.z.p.). Tymczasem, takiej zgody organ wykonawczy Gminy Podkowa Leśna nie jest w stanie przedłożyć.

Ponadto skarżący wskazuje, że stosownie do dyspozycji art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, przeznaczenie gruntów leśnych na cele nieleśne, może być dokonane jedynie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, sporządzonym w trybie określonym w przepisach o zagospodarowaniu przestrzennym. Zgodnie z dyspozycją art. 7 ust. 2 pkt 2 i 5 ww. ustawy, każdy grunt ewidencyjnie leśny, niezależnie od wielkości jego powierzchni, wymaga uzyskania zgody stosownych organów, na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne. **Ustawa powyższa nie wprowadza ograniczeń dotyczących wielkości powierzchni gruntów leśnych, dla jakiej zgoda jest wymagana, a dla jakiej wymóg jej uzyskania nie obowiązuje. To decyzja administracyjna wydana na podstawie art. 7 ust. 2 ww. ustawy, rozstrzyga kwestię dopuszczalności przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze lub, jak w przedmiotowej sprawie, przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne i stanowi podstawę do dokonania zmiany przeznaczenia w planie miejscowym, o ile jest decyzją pozytywną, tj. akceptującą dokonanie zmiany przeznaczenia.**

Skarżący wskazuje, iż w przedmiotowej sprawie nie ma znaczenia fakt, iż w granicach części wnioskowanych do stwierdzenia nieważności działek, występują mieszane (w znaczeniu leśne i nieleśne) użytki. W kwestii dotyczącej konieczności uzyskania takiej zgody na każdą część gruntu ewidencyjnie leśnego wielokrotnie wypowiadał się sąd administracyjny. Na uwagę zasługują tu m.in. wyroki:

- Naczelnego Sądu Administracyjnego z 21 listopada 2019 r. w sprawie sygn. akt II OSK 3354/17, w którym Sąd stwierdził, iż: „Zgodnie z treścią art. 7 ust. 2 pkt 5 ustawy z 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (w brzmieniu z 27 maja 2004 r., Dz. U. z 1995 r. nr 16 poz.

78 ze zm.) przeznaczenie na cele nieleśne gruntów leśnych, niestanowiących własności Skarbu Państwa, wymagało uzyskania zgody wojewody wyrażanej po uzyskaniu opinii izby rolniczej. Decyzja administracyjna wydana na podstawie art. 7 ust. 2 ww. ustawy rozstrzyga zagadnienie dopuszczalności przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne i stanowi podstawę do dokonania zmiany przeznaczenia w planie miejscowym. W niniejszej sprawie, organ sporządzający plan miejscowy nie uzyskał zgody na zmianę przeznaczenia. Oznacza to, że nie mógł dokonać zmiany przeznaczenia w odniesieniu do działek wskazanych w wyroku Sądu I instancji. **Dokonanie w zaskarżonym planie zmiany przeznaczenia gruntów na cele nieleśne powinno być poprzedzone wystąpieniem o uzyskanie zgody, o jakiej mowa w art. 7 ust. 2 pkt 5 ustawy z 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Uchybienie w tym zakresie zalicza się do istotnego naruszenia trybu sporządzania planu miejscowego, a także właściwości organów w tym zakresie, co prowadzić musi do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub części (por. wyrok NSA z 4 marca 2014 r., sygn. II OSK 2730/13, LEX nr 1495297). Skoro Rada dokonała powyższej zmiany bez uzyskania zgody wojewody, to stwierdzić należy, że Sąd I instancji prawidłowo stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w części tekstowej i graficznej w odniesieniu do działek oznaczonych numerami ewidencyjnymi: 212, 214/1, 214/2, 221/1, 221/3, 221/4, 221/6, 222/6, 223, 229, 231/2, 233/1, 233/2, 234/2, 236/6, 236/8, 237, 238/2, 238/4, 238/5, 240/1, 242/1, 244, 245, 246/5, 265, 268, 271, 277, 280, 283, 286, 353, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373/2, 374/2 oraz 375 z obrębu 0027, położonych w miejscowości Marianka, gmina Mińsk Mazowiecki. **Ponadto wyjaśnić należy, że skoro działka jest terenem leśnym, to nie ma znaczenia wielkość rzeczywistego zalesienia tej działki. Dopóki taki wpis będzie znajdował się w ewidencji gruntów, dopóty organy w procedurze uchwalenia planu miejscowego są zobowiązane do respektowania jej przeznaczenia jako teren leśny.**”;**

- Naczelnego Sądu Administracyjnego z 18 kwietnia 2018 r. w sprawie sygn. akt II OSK 2067/17, w którym Sąd stwierdził, że: „Według art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 1995r. Nr 16, poz. 78 ze zm.) – dalej: u.o.g.r.l. - przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne dokonuje się w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, sporządzonym w trybie określonym w przepisach o zagospodarowaniu przestrzennym. W art. 7 ust. 2 u.o.g.r.l. wymieniono rodzaje gruntów, których przeznaczenie na cele nierolnicze i nieleśne wymaga zgody i określono organy właściwe do wyrażenia takiej zgody. Przepisy te tworzą zatem normę prawną, regulującą przeznaczenie gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne. Przepis art. 7 ust. 1 u.o.g.r.l. stanowi

odzwierciedlenie ogólnej zasady, że jeśli przeznaczenie gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne wymaga zgody właściwego organu administracji, to taka zmiana przeznaczenia może nastąpić jedynie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (w skrócie: m.p.z.p.) sporządzonym w trybie określonym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. **Podkreślić należy, iż o ile można zaobserwować liberalizację przepisów odnośnie gruntów rolnych, to ewidentnie ustawodawca nie "rozluźnił" ochrony w stosunku do gruntów leśnych. Kolejne nowelizacje ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych nie ograniczyły ochrony gruntów leśnych. Od dnia wejścia w życie tej ustawy, tj. od dnia 25 marca 1995 r., zmiana przeznaczenia gruntów leśnych stanowiących własność Skarbu Państwa oraz pozostałych gruntów leśnych na cele nieleśne niezmiennie wymaga z mocy art. 7 ust. 1 i 2 pkt 2 i pkt 5 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych uzyskania zgody właściwych organów i to niezależnie od powierzchni tych gruntów. Jeśli zatem dana nieruchomość (działka o nr ewidencyjnym) obejmuje grunty leśne i grunty nieleśne niewymagające zgody właściwego organu na zmianę ich przeznaczenia, to wówczas uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne wymaga ta część nieruchomości (działki o nr ewidencyjnym), która stanowi grunt leśny.** Jak bowiem stanowi art. 7 ust. 2 u.o.g.r.l. (w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia uchwały o przystąpieniu do sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego) przeznaczenie na cele nieleśne gruntów leśnych stanowiących własność Skarbu Państwa - wymaga uzyskania zgody Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa lub upoważnionej przez niego osoby (pkt 2), zaś pozostałych gruntów leśnych - wymaga uzyskania zgody wojewody (pkt 5). Zgoda taka jest wymagana niezależnie też od tego, czy przeznaczenie gruntów leśnych na cele nieleśne dotyczy przeznaczenia tych gruntów na cel podstawowy czy cel uzupełniający (por. wyrok NSA z dnia 28 lutego 2017r., sygn. akt II OSK 1554/15, LEX nr 2288699). Zgoda na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne następuje w formie decyzji administracyjnej. Zgoda jest aktem stanowiącym konieczną podstawę do zamieszczenia odpowiednich ustaleń w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Wyrażenie zgody, o której mowa w art. 7 ust. 2 u.o.g.r.l., następuje na wniosek wójta (burmistrza, prezydenta miasta). W przypadku więc, gdy w projekcie m.p.z.p. przewidziano przeznaczenie dotychczasowych gruntów leśnych (rolnych) na cele nieleśne (nierolnicze), wójt (burmistrz, prezydent miasta) zwraca się o uzyskanie zgody na zmianę przeznaczenia tych gruntów. Brak wymaganej zgody na przeznaczenie gruntów leśnych (rolnych) na cele inne niż leśne (rolnicze)

powoduje naruszenie procedury uchwalania planu zagospodarowania przestrzennego w tym zakresie, co w konsekwencji stanowi przesłankę uznania go za nieważny (por. wyrok NSA z 25 maja 2009 r., II OSK 1900/08, "Wspólnota" 2009, nr 23, s. 39, "LEX" nr 534648). Zgoda taka jest udzielana w toku procedury planistycznej i na potrzeby tej procedury. Zgodnie z art. 3 ust. 3 u.o.g.r.l. podmiot indywidualny nie może skutecznie złożyć wniosku o wyrażenie zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne (por. uchwała 7 sędziów NSA z dnia 25 listopada 2013r., II OPS 1/13 – ONSAiWSA 2014/2/17). Oznacza to, że "skuteczność" udzielonej zgody jest zależna od jej wykorzystania na potrzeby sporządzenia planu. A zatem, zgoda na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne udzielona na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 u.o.g.r.l. jest "skuteczna", o ile na jej podstawie w ustaleniach planu rada gminy postanowi o zmianie przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne i tylko w takim zakresie w jakim, w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego obejmującym dany teren, dojdzie do zmiany przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne. Warunkiem nieleśnego wykorzystania gruntów leśnych jest "skonsumowanie" zgody w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. A więc, aby zgoda udzielona na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 u.o.g.r.l. mogła odnieść skutek w postaci możliwości faktycznego wykorzystania gruntu leśnego na cele nieleśne, konieczne jest uchwalenie (zmiana) miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który w swoich ustaleniach przeznaczy grunty leśne na cele nieleśne. Nie można przyjąć tezy, iż decyzje o zgodzie na tzw. odleśnienie gruntów leśnych dokonują zmiany przeznaczenia tych gruntów i to w sposób trwały ("raz na zawsze"), gdyż wówczas to nie miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego określałby zmianę przeznaczenia gruntów, lecz decyzja wyrażająca zgodę na taką zmianę. Do takiego zaś wniosku nie uprawnia obowiązujący porządek prawny. Podkreślić należy, iż wprowadzie gmina wykonuje zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność, a jej samodzielność podlega ochronie sądowej, lecz granice tej samodzielności wyznacza zgodność z prawem wyrażona przez obowiązujący przepis - art. 2 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, dalej: u.s.g. Samodzielność gminy może być bowiem realizowana tylko w granicach dozwolonych prawem. Wyłączna kompetencja rady gminy do uchwalenia planu miejscowego wyraża się w samodzielnym kształtowaniu sposobu zagospodarowania obszaru podlegającego jej władztwu planistycznemu, pod warunkiem działania w granicach i na podstawie prawa, bez nadużywania tego władztwa. **Samodzielne kształtowanie sposobu zagospodarowania obszaru podlegającego władztwu planistycznemu gminy oznacza, że gmina**

nawet wówczas, gdy uzyska zgodę właściwych organów na zmianę przeznaczenia terenów leśnych - o określonej w tej zgodzie powierzchni - na cele nieleśne może "zaniechać" tej zmiany bądź dokonać w m.p.z.p. zmiany przeznaczenia jedynie części tych gruntów leśnych. Ze zgody udzielonej na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 u.o.g.r.l. nie wynika bowiem obowiązek dokonania zmiany w planie miejscowym przeznaczenia terenów leśnych na cele nieleśne. Organ planistyczny nie jest związany taką decyzją i mimo uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne, może "odstąpić" od dokonania zmiany przeznaczenia gruntów leśnych (w części lub w całości). Sama zgoda na zmianę przeznaczenia terenów leśnych na cele nieleśne nie nakłada na jednostkę samorządu terytorialnego (radę gminy) obowiązku zmiany przeznaczenia tych terenów. Jeśli w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego nie zostaną zamieszczone postanowienia o przeznaczeniu określonego terenu leśnego na cele nieleśne, to wówczas nie jest dopuszczalne wykorzystanie takich terenów – tj. terenów dla których uzyskano jedynie zgodę, o jakiej mowa w art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 u.o.g.r.l. – na cele nieleśne. Jeżeli natomiast w planie przeznaczona zostanie na cele nieleśne jedynie część gruntów leśnych objętych zgodą udzieloną na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 u.o.g.r.l., to wówczas możliwość wykorzystania gruntów leśnych na cele nieleśne istnieje tylko i wyłącznie w zakresie tej części gruntów leśnych, które zmieniły przeznaczenie w m.p.z.p. O tym więc, czy i jaką część gruntów leśnych, objętych zgodą udzieloną na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 u.o.g.r.l., można wykorzystać na cele nieleśne decyduje nie powierzchnia gruntów leśnych, co do której właściwy organ wyraził zgodę, lecz powierzchnia gruntów leśnych, która uzyskała zmianę przeznaczenia na cele nieleśne w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, tj. taka powierzchnia gruntów leśnych, która została przeznaczona na realizację określonych celów nieleśnych (por. uchwała 7 sędziów NSA z dnia 29 listopada 2010r., II OPS 1/10 – ONSAiWSA 2013/2/20, LEX nr 621577). Z powyższych względów nie można skutecznie podnosić – jak czyni to strona skarżąca – że Sąd pierwszej instancji dopuścił się naruszenia art. 7 ust. 1 i 2 u.o.g.r.l. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez uznanie, iż zachodziła konieczność uzyskiwania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne w części, w jakiej w ewidencji gruntów i budynków działki są oznaczone jako grunty leśne.”;

– Naczelnego Sadu Administracyjnego z 23 czerwca 2014 r. w sprawie sygn. akt II OSK 3140/13, w którym Sąd stwierdził, że: „Błędne jest stanowisko Sądu I instancji, że teren 30U/ZP i 1KPr położony na gruntach leśnych działki nr 12/2 nie wymaga zmiany przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne. Z ustaleń planu ewidentnie wynika, iż teren ten został przeznaczony pod usługi

nieuciążliwe (30U/ZP) oraz pod samodzielny ciąg pieszy ze ścieżką rowerową (1KPr), ponadto wyznaczono tam nieprzekraczalne linie zabudowy, takie ustalenia na terenie leśnym bez uzyskania zgody na zmianę jego przeznaczenia jest niedopuszczalne. **Argumentacja zawarta w uzasadnieniu skargi kasacyjnej co do tej części działki nr 12/2, która stanowi grunty leśne, a została przeznaczona w planie na tereny 30U/ZP i 1KPr jest logiczna, przekonująca i nie wymaga uzupełnienia.** Na ten teren wymagane będzie uzyskanie zgody w trybie art. 7 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych.”;

- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 24 stycznia 2017 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 1539/16, w którym Sąd stwierdził: „(...)zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy o p.z.p., w zw. z art. 7 ust 2 pkt 2 i 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, **każdy grunt leśny, dla którego ustalono w planie miejscowym przeznaczenie inne niż leśne wymaga zgody właściwego organu na zmianę przeznaczenia, gruntów leśnych na cele nieleśne, zmiana ta może być, jedynie dokonana w miejscowym planie.**”;
- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 10 grudnia 2015 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 1394/15, w którym Sąd stwierdził: „**Wskazać należy, iż stosownie do art. 15 ust. 1 u.p.z.p., w zw. z art. 7 ust. 2 pkt 2 i 5 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, każdy grunt leśny, dla którego ustalono w planie miejscowym przeznaczenie inne niż leśne, wymaga zgody właściwego organu na zmianę przeznaczenia, gruntów leśnych na cele nieleśne, zmiana ta może być jedynie dokonana w miejscowym planie.**”;
- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 18 października 2013 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 1795/13;
- Naczelnego Sądu Administracyjnego z 23 czerwca 2017 r. w sprawie sygn. akt II OSK 2635/15.

Wniosek dotyczący konieczności stwierdzenia nieważności całych działek ewidencyjnych wynika z faktu, iż **wyrok Sądu winien być precyzyjny i jednoznaczny, tj. możliwy do identyfikacji przedmiotu rozstrzygnięcia.** Należy zauważyć, że rysunek przedmiotowego planu miejscowego nie jest dostatecznie czytelny, także ze względu na zastosowaną skalę 1:5000, co oznacza brak możliwości identyfikacji granicy leśnych użytków gruntowych na części graficznej uchwały, albowiem 1 mm na rysunku planu miejscowego odpowiada 5 m w terenie. Nie jest zatem możliwe stwierdzenie nieważności jedynie części działki w granicach użytków leśnych, bowiem w takim przypadku, w celu identyfikacji sentencji wyroku niezbędne byłoby powstanie szczegółowego opracowania geodezyjnego według stanu ewidencji gruntów z dnia podjęcia

uchwały. Dodatkowo opracowanie takie winno również zawierać szczegółowe określenie linii rozgraniczających poszczególnych jednostek terenowych zgodnie z rysunkiem planu. W tej sytuacji niezbędne jest stwierdzenie nieważności ustaleń planu miejscowego dla całych działek ewidencyjnych.

Pogląd organu nadzoru w powyższej kwestii znajduje również swą akceptację w stanowisku judykatury. Na uwagę zasługuje tu przede wszystkim wyroki:

- Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 12 grudnia 2019 r., w sprawie sygn. akt II OSK 307/18, w którym Sąd orzekł, iż: „W rezultacie w niniejszej sprawie **zachodziła konieczność stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w części tekstowej i graficznej w zakresie działek ewidencyjnych stanowiących w części grunty leśne, a w części grunty zabudowane. Jak trafnie wskazywał Wojewoda, w przedmiotowej sytuacji nie było możliwe stwierdzenie nieważności uchwały jedynie w zakresie fragmentów, które zawierały wadliwe postanowienia co do gruntów leśnych. Jeżeli grunty leśne nie zostały wyodrębnione geodezyjnie, ani też nie określono linii rozgraniczających grunty leśne od gruntów nieleśnych, to rozstrzygnięcie o nieważności przedmiotowej uchwały musiało się odnosić do całych działek ewidencyjnych. W przeciwnym razie wykonanie wyroku byłoby utrudnione, gdyż skonkretyzowanie jego skutków materialnych wymagałoby sporządzenia określonego opracowania geodezyjnego.**”;
- Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 10 listopada 2016 r., w sprawie sygn. akt II OSK 294/15, w którym Sąd orzekł, iż: „*Skarga kasacyjna mogła się natomiast opierać na podstawie dotyczącej tego, że Sąd pierwszej instancji stwierdził nieważność zaskarżonego planu w odniesieniu do całej powierzchni działki nr 12/2, a nie tylko do tej jej części, na której znajduje się teren leśny i tym samym w studium wyłączony spod zabudowy. W tym zakresie jednakże należy stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji przekonywująco wyjaśnił, dlaczego mimo takich okoliczności stwierdził nieważność zaskarżonego planu w odniesieniu do całego obszaru działki nr 12/2. Trafnie w szczególności Sąd pierwszej instancji wywiódł, że ze względu na brak jakiegokolwiek wydzielenia z całej powierzchni działki nr 12/2 obszarów, do których odnosi się stwierdzone uchybienie, nie było innej możliwości usunięcia naruszenia prawa, jak poprzez stwierdzenie nieważności planu w odniesieniu do całej działki nr 12/2. W ocenie NSA, jest to argumentacja przekonująca, gdyż działka geodezyjna poprzez to, że jest wyodrębnionym na*

mapach oraz w terenie obszarem ziemi nadaje się jako punkt odniesienia także w wyrokach sądu, które muszą być precyzyjne.”;

- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 12 czerwca 2018 r. w sprawie sygn. akt IV SA/Wa 445/18, w którym Sąd stwierdził, że: „(...) przychyliła się również do stanowiska skargi co do konieczności stwierdzenia nieważności planu w odniesieniu do całości wszystkich wskazanych przez Wojewodę działek niezależnie od faktu, iż nie cała powierzchnia niektórych z tych działek stanowiła grunty leśne. Wspomniane grunty nieleśne nie są bowiem wyodrębnione geodezyjnie (jako osobne działki) ani zaznaczone konturami na samym rysunku planu. Nie byłoby z kolei dopuszczalne sformatowanie sentencji orzeczenia sądu w taki sposób, że jego materialne skutki możliwe byłyby do odczytania tylko poprzez sporządzenie określonego opracowania geodezyjnego.”.

Należy przy tym zauważyć, iż konsekwencją braku uzyskania zgód na zmianę przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne był obowiązek wyznaczenia tych terenów, jako terenów z przeznaczeniem pod lasy, z czym wiąże się również obowiązek wprowadzenia do ustaleń planu miejscowego stosownych ograniczeń w zagospodarowaniu i zabudowie.

Mając powyższe na uwadze, wnoszę jak w *petitum*.

Konstanty Radziwiłł

W załączeniu:

- 1) odpis skargi;
- 2) karta przeglądowa akt wraz z załącznikami;
- 3) pełnomocnictwa wraz z aktem powołania..